

Sygn. akt V CSK 112/13

POSTANOWIENIE

Dnia 4 grudnia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jan Górowski

w sprawie z wniosku D. B.
przy uczestnictwie L. B.
o podział majątku wspólnego,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 4 grudnia 2013 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy
od postanowienia Sądu Okręgowego w B.
z dnia 22 października 2012 r., sygn. akt II Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania jeżeli: w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Wprawdzie skarżący nie oznaczył wprost wartości zaskarżenia, niemniej mając na uwadze uzasadnienie skargi kasacyjnej wartość jego interesu prawnego w zaskarżeniu, niewątpliwie przekraczała ustawowy próg jej dopuszczalności określony w art. 519 § 4 pkt 4 k.p.c., a poza tym przedmiotem zaskarżenia było także rozliczenie roszczeń uzupełniających oraz żądanie ustalenia nierównych udziałów w majątku wspólnym (por np. post. SN z 23 lutego 2012 r., V CZ 124/11, Lex Nr 1215300). Skarga kasacyjna była zatem dopuszczalna.

Instytucja przedsądu, jak wynika z orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego, jest zgodna z normami konstytucyjnymi, a także z zaleceniami Rady Europy zezwalającymi na wprowadzenie środków eliminujących dostęp do sądu najwyższego szczebla. Skarga kasacyjna służy od prawomocnego orzeczenia, ma ograniczony zasięg, a jej podstawowym celem jest ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i twórczy wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa.

Choć skarżący powołał się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), to nie występuje ta przesłanka przyjęcia jej do rozpoznania.

O oczywistej zasadności skargi kasacyjnej możemy mówić wtedy, gdy z jej treści, bez potrzeby głębszej analizy oraz szczegółowych rozważań wynika, że przytoczone podstawy kasacyjne uzasadniają jej uwzględnienie (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 października 2007 r., III CSK 216/07, niepubl.) Innymi słowy przesłanka ta występuje, gdy w sprawie dopuszczono się takiego naruszenia prawa, które jest widoczne „na pierwszy rzut oka” i nie nasuwa wątpliwości (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 września 2007 r., III CSK 219/07, niepubl.).

Skarżący wskazał, że skarga jest oczywiście uzasadniona z uwagi na naruszenie przez Sąd drugiej instancji przepisów wskazanych w uzasadnieniu zarzutów kasacyjnych. Instytucja tzw. „przedsądu” jest etapem postępowania poprzedzającym merytoryczne rozpoznanie skargi przez Sąd Najwyższy. Z tego też względu art. 398⁹ § 2 k.p.c. nakłada na skarżącego obowiązek zawarcia w skardze kasacyjnej odrębnego elementu, tj. wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania wraz uzasadnieniem. Skarżący nie uzasadnił w sposób należyty wystąpienia w sprawie przesłanki skutkującej przyjęciem skargi kasacyjnej do rozpoznania w postaci „oczywistej zasadności”, albowiem nie wystarczające jest w tym zakresie odwołanie się do uzasadnienia zarzutów podniesionych w skardze kasacyjnej (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 września 2002 r., IV CZ 109/02, niepubl.).

Skarżący przeoczył ponadto, że zgodnie z art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c. podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów i oceny dowodów, a Sąd Najwyższy jest związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia. W postępowaniu kasacyjnym nie jest dopuszczalny zarzut obrazy art. 233 § 1 k.p.c. Z tego względu o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej nie można wnioskować na podstawie zakwestionowania podstawy faktycznej rozstrzygnięcia. Tymczasem szereg argumentów powoływanych przez skarżącego w uzasadnieniu skargi kasacyjnej dotyczy sposobu dokonania przez Sąd ustaleń faktycznych na podstawie materiału dowodowego zebranego w sprawie

Na gruncie dokonanych ustaleń, brak podstaw do wniosku jakoby doszło do naruszenia wskazanych w skardze przepisów prawa materialnego. Sąd Okręgowy nie naruszył także w istotny sposób art. 567 k.p.c., skoro wniosek o ustalenie nierównych udziałów w majątku wspólnym został trafnie rozstrzygnięty już przez Sąd pierwszej instancji.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

aw

jw